

Ser jove i tenir una feina no és condició suficient per emancipar-se

CRISTINA RODRÍGUEZ I VILA

SECRETARIA GENERAL DE CCOO
DE LES TERRES DE LLEIDA

SER JOVE és una categoria social que en cada moment històric es dota d'un significat diferent. Una manera d'establir aquest període és acotar la joventut entre fites vitals compartides per un gruix important de la societat, així podem dir que ser jove va des del final de la infància fins a l'assoliment d'una feina estable, el matrimoni i l'emancipació residencial. Això ha estat així bona part del segle XX.

Avui en dia els joves han de fer front a moltes dificultats. Tenir una feina estable per poder accedir a l'habitatge s'ha convertit en el primer obstacle a l'hora de l'emancipació juvenil. Les persones joves senten

la precarietat, la incertesa i la frustració com un pes real que condiciona la seva vida. Els joves tenen dificultats per emancipar-se, les persones de 35 anys tenen dificultats per emancipar-se, per tant, les persones de 35 anys són joves? La prolongació de la joventut, que no l'eterna joventut, té conseqüències per a la vida de les persones anomenades joves i també per al conjunt de la societat.

En els darrers anys l'emancipació residencial no significa l'emancipació juvenil, de fet molts d'aquests joves depenen econòmicament de la llar d'origen, solament el 21,9% dels joves d'entre 16 i 29 anys declara

viure exclusivament del seus ingressos. La impossibilitat del joves d'abandonar la llar i assolir l'emancipació no solament els afecta a ells, sinó a tota la societat, perquè la societat que permet que això passi és una societat malalta i abocada al conflicte i al malestar.

Entre els anys 2007 i 2012 es produeix un augment de la taxa d'atur juvenil que va arribar al 50,4% i aquí comença el descens de la taxa d'emancipació. A partir del 2013 la davallada de l'atur juvenil no es reflecteix en un augment de l'emancipació, al contrari, continua baixant. Això ens posa de manifest que tenir una fei-

na no és condició suficient per emancipar-se.

Els canvis tecnològics i un ritme de vida accelerat han provocat que la bretxa oberta entre els joves i les generacions que els precedeixen sigui avui en dia profunda. Els retrets als joves no són una cosa nova, però ens hem instal·lat en una dinàmica perversa amb la qual no permetem als joves ser joves i a la vegada els culpabilitzem de ser-ho. Els lloem per la seva flexibilitat i la capacitat d'adaptació a una realitat canviant, però els acusem per la seva escassa tolerància a la frustració. Tenen cultura de l'esforç? Són la generació més

formada de la història? Són hipersensibles? Són ni-nis? Són la generació de vidre? Són tous? O, potser, simplement, es tracta d'un canvi de mentalitat, de maneres d'entendre, d'aprendre i de relacionar-se diferent?

La feina i els salaris dignes, l'oportunitat de dur a terme els projectes de vida i la participació en igualtat en la societat són elements necessaris per mantenir un equilibri, un contracte social. El dret a un treball digne, el dret a la igualtat efectiva entre homes i dones, el dret a l'educació i a la formació professional de qualitat, el dret a l'habitatge, el dret a una vida digna i al benestar emocional, el dret a la cultura i al lleure, el dret a la participació social... tots són drets socials que hem de promoure i fer efectius, si volem que els nostres joves siguin feliços.

Molts joves depenen econòmicament de la llar d'origen: només el 21,9% del jovent d'entre 16 i 29 anys declara viure exclusivament del seus ingressos